

Fortalesa:	OBERTURA ALS ALTRES
Objectiu:	Comparteixo experiències amb els altres
Pel·lícula:	Kubo i les dues cordes màgiques
Mes:	Març

SOBRE LA PEL·LÍCULA

Títol de la pel·lícula: *Kubo and the two strings*

Director: Travis Knight

Any: 2016

Durada: 101 minuts

Producció: USA

Gènere: Familiar, aventures

Plataformes on es pot veure:

SINOPSI

Kubo és un nen poc convencional: viu en una cova on té cura de la seva mare, que és gairebé catatònica. Fa figures d'*origami* i té el poder màgic d'aconseguir que les figures de paper cobrin vida quan toca el seu *shamisen*, un instrument de cordes. Kubo es posa en camí per trobar l'armadura i l'espasa del seu pare. Durant la travessia descobreix que no només els objectes externs ens podem donar força, sinó que també la tradició i l'amor de la nostra família.

Kubo i les dues cordes màgiques és una pel·lícula sobre la memòria. Especialment, sobre la importància dels records i les conseqüències que té el passat en les nostres vides.

FRASES DE LA PEL·LÍCULA

“Bé, sobretot tenia cura de la meua mare... I explicava històries sobre poderosos guerrers que buscaven venjança amb batalles, monstres i màgia. Era bastant bo explicant-les, però no tan bo per acabar-les. De vegades, explicava històries a la meua mare sobre petites coses com escorcollar les roques a través del riu o atrapar pampallugues als camps de morera. I quan explicava aquestes històries, veia que els seus ulls estaven clars. Podria dir que em veia. De veritat, em veia. També jo la podia veure. El seu veritable jo. El seu esperit lluitant per sortir. Era bonic.”

PREGUNTES PEL COL·LOQUI

1. Com demostra en Kubo el seu coratge? Ho podria haver fet per si sol o ha necessitat de l'ajuda dels altres?
2. Com explica la mare la història del pare de Kubo? Va succeir així en realitat? Per què ho explica doncs d'aquesta manera?
3. Què creus que és important no oblidar quan ens fem grans?
4. Kubo es fa amic d'un mico i un samurai mig escarabat. Tots són molt diferents entre ells, però aconsegueixen ser molt bons amics. Creus que és difícil ser amic d'algú que és aparentment molt diferent de tu? Què creus que fa possible aquesta amistat? Què li aporta tenir amics tan diferents d'ell?

Altres temes a comentar:

1. Està en mans de la mare de Kubo decidir quin és el passat del seu fill i fer que creixi com la millor persona possible?
 - Pensa què vol dir això. Fes una llista de coses essencials que no es veuen amb els ulls, però sí amb el cor.
 - Alguns adults de la pel·lícula tenen una idea diferent del que és l'essencial. Per exemple, el pare de Kubo, un llegendari samurai que va morir donant la seva vida per la seva dona i el seu fill. El relat narrat suposa la rèplica d'una història que la mare li ha explicat al seu fill, en la qual ella ha

- transformat un episodi traumàtic en un record positiu per Kubo. Per què creus que és important compartir una mateixa visió de la realitat per no traumatitzar l'altra persona?
- Quines paraules fan servir uns i altres per imposar la seva visió de la realitat? Quines creus tu que hauries de ser les paraules a usar i per què? Pensa en exemples concrets de la teva vida a l'escola o a la família on puguis aplicar-les.
2. Kubo i les dues cordes màgiques és una pel·lícula sobre la memòria. Especialment, sobre la importància dels records i les conseqüències que té el passat en les nostres vides. Més important encara quan està relacionat amb la pèrdua. Els moments en què la mare de Kubo resplendeix a l'explicar-li la història del seu marit al seu fill són d'una emoció veritablement captivadora. A més, el poder de la narrativa, tema fonamental de la pel·lícula, s'enllaça amb la cultura japonesa mitjançant la màgia, l'origami i la música d'un shamisen.
 - Què creus que és important no oblidar quan ens fem grans?
 3. L'estructura de la pel·lícula es pot dividir entre les històries que tenen lloc durant el dia i les de la nit. Ràpidament, s'associa la llum amb els moments afables, mentre que, al vespre, el perill aguaita des de la foscor. Aquesta dualitat serveix com a conductor per a un guió en què l'humor s'arrela al dia i als passatges de descans. Davant tots els moments d'acció, que es troben a les tenebres, afegint el factor amenaçador de l'entorn, com ara el mar profund o una cova. Aquest conflicte entre el dia i la nit es concilia en el ritual de la Tōrō Nagashi, en la qual es deixen fanalets de paper en els rius com una forma de guiar els esperits dels morts de tornada a l'altre món. Les llanternes de paper il·luminen la nit i honren la memòria dels éssers estimats morts. Es tracta d'un dels costums de la cultura japonesa que es presenten en la pel·lícula.
 - En saps alguna cosa més de la cultura japonesa?
 4. Kubo viu tranquil·lament en un petit poble on no passa mai res fins que un esperit del passat torna i posa la seva vida de cap per avall en revifar una venjança. Això causa en Kubo multitud de mals tràngols en veure's perseguit per déus i monstres. Si de veritat Kubo vol sobreviure, abans ha de localitzar una armadura màgica que una vegada va ser utilitzada pel seu pare, ajudat de dos amics.
 - Reflexiona: què es necessita perquè una altra persona deixi de ser una persona més i sigui un amic únic al món? Pensa en com els teus amics van arribar a ser-ho.
 5. Kubo ha de tenir cura de la seva mare perquè el seu pare va donar la vida per ells i, des de molt jove, es guanya la vida explicant històries de samurais en el seu poblet. Ell no vol viure sense la presència de la seva mare, que tant bé li fa. S'enfada pensant que, per l'aventura a la recerca de l'armadura, podria no tornar a veure la seva mare. Però, al llarg de la pel·lícula, aprèn a acceptar aquesta realitat, a recordar-la i a sentir la presència dels que ens han deixat. Tu has perdut a algun familiar proper o un amic o saps d'algú a qui li hagi passat? Què has fet o han fet els altres per acceptar la pèrdua? Potser, resant o pensant que està en algun lloc especial, o recordant-la, parlant d'ella?

Tu ets un regal!

Vivim temps molt convulsos i la crisi del coronavirus n'és un exemple clar. Però no podem permetre que tots aquests problemes ens tanquin en nosaltres mateixos, intentant salvar la nostra seguretat i els nostres interessos. En aquest context social que ens ha tocat viure, com podem veure els altres com un regal?

Si percebem les altres persones com un regal deixem de percebre'ls com un potencial enemic en tant que és afirmat com un tu. És a dir, és reconegut com algú amb la mateixa dignitat i drets, com un company de camí, com un confident en el diàleg, com algú que em permet prendre consciència de qui sóc jo. Aquesta dinàmica és descrita pel Papa Francesc amb aquestes paraules:

"Estem acostumats a una cultura de la indiferència i hem de treballar i demanar la gràcia de realitzar una cultura de la trobada. D'aquesta trobada fecunda, aquesta trobada que restitueixi a cada persona la seva pròpia dignitat de fill de Déu, la dignitat de la vida... Si no miro –no n'hi ha prou veure, no, cal mirar– si no m'aturo, si no miro, si no toco, si no parlo, no pot haver-hi trobada i no puc ajudar a fer una cultura de la trobada".

Que aquest és el camí ho podem reconèixer a través de l'experiència de l'alegria i l'agraïment que tenim quan ens relacionem amb els altres, quan deixem de ser estranys i es produeix entre nosaltres una abraçada, una acollida, una col·laboració en la construcció del bé comú. Només així el context social es converteix en un lloc amigable, com una ocasió positiva, i es percep l'altre com un bé per a mi. O sigui un regal.

La tasca que tenim com a pares i educadors és fonamental per a propiciar aquesta manera de veure, aquesta posició davant la vida i els altres en les futures generacions. Sense oblidar que només una persona va viure acollint a tothom, veient a l'altre com un regal i, per tant, com un continu motiu d'alegria: Jesucrist. Ja, des dels primers anys del cristianisme, aquesta experiència era possible en Crist: "Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist" (Ga 3,28).

- Quins personatges podrien dir "Tu ets un regal"? Justifica la resposta.
- Quan has estat conscient que els altres et consideren "a tu" un regal?
- Tot ésser humà és únic i irreplicable. Com podríem fer conscients als altres d'això?
- A partir d'ara, mira d'empatitzar, de posar-te al lloc dels altres, i intenta que ningú se senti invisible, rebutjat, enemic. Perquè, recorda, l'altre... és un regal!